

förmå sig till ett beslutsamt språng över de båda djupa skårorna i marken.

På kvällen nådde vi "Kung-ching" där San Wa-tse och Tjokdung i spänning och oro väntat på vår återkomst. Den förre hade vid den av Kung grävda brunnen på en i marken neddriven stång anbringat en brädlapp med följande upplysning i kinesisk skrift: "Kung-ching, station på Sui-Sin-bilexpeditionen. Järnvägsministeriet." Någon annan än luftandarna kunde knappast ha någon glädje därav, ty de vilda kamelerna, åsnorna och antiloperna kunna icke tyda någon annan skrift än den naturen själv tecknat i deras ödsliga hemland.

På morgonen den 12 december hade vi åter en livlig diskussion om en ny framstöt mot väster på en kosa norr om den redan prövade. Bensin och proviant kunde vi få i Anhsi liksom förut. Det allvarligaste hinder, som reste sig i vägen för genomförandet av en sådan plan var våra bilars medtagna tillstånd. De hade redan gjort omkring halvtannat tusental svenska mil i ytterst ansträngande terräng och skulle icke tåla en ny forcerad färd i Pei-shans berg. Till en ny framstöt krävdes fullständigt ny utrustning och planen förföll därför.

Vi fortsatte sålunda och passerade läger n:r 129 och läger n:r 128 och den otäcka sträckan mellan dem där de små tvärfårorna återkomma varannan eller var tredje meter och man gungar och guppar så att man löper fara att få tarmvred. När Effe som vanligt sjöng, lät det som om han fått hicka.